

Bellaterra 25 de juny del 1962

UAB 10417

Estimat fill:

Universitat Autònoma de Barcelona

Aquesta setmana passada no vaig tenir carta teva. De la vacança que però, en Joan, molt oportuna per a felicitar-li el Sant i també per a satisfer, fins a cert punt, l'afany que tenim de notícies vostres, ara més que mai.

He quedat sense sapiguer, doncs, allò que varen dir-te en les oficines del Representant del govern d'Espanya, i per bé que estem convençuts que no t'hauràn posat dificultats insuperables, ens migrem per a sapiguer que les coses van endavant.

Escric una mica a precari, des de Bellaterra, abans de sortir cap a Barcelona. Per això hauré d'ésser breu.

He començat ja a bellugar-me per a que pogueu disposar d'allotjament de seguida d'arribada. No cal que espereu a decidir la marxa, fins a conèixer els resultats positius de les meves gestions. Per al cas de que pel setembre, o abans, no hagués pogut lligar caps entre algunes possibles solucions, me'n reservo una d'emergència, per a que en qualsevol moment que pogueu emprendre la tornada, sapigueu on col·locar-vos. Cap entrebanc, doncs, per la nostra banda i espero que per la vostra no els tindreu tampoc. Vull creure que en aquests moments, només esteu pendants de la tornada d'en messeguer.

La poques setmanes es celebraren a Perpinyà els "Jocs Florals de la Ginesta d'or", en els quals concorregué en Josep Carner, per a rebre el trofeu ofert pel general De Gaulle, que pel conjunt de la seva obra li havia estat adjudicat. L'Octavi Saltor hi fou proclamat "Mestre en Gai saber". Extrecc la notícia d'un reportatge de DESTINO, que signa el propi saltor.

En el llevant de taula del sopar dels Jocs, hi foren llegits uns emocionats alexandrins d'en Carner. M'extrec uns mots. El títol es "Il·ligam"

Si cal que encara et vegi, lloc meu i fe primera
que sigui un dia de tardor, i a seny d'estels,
i el llaurador, fet ombra, haigi deixat enrera
la plana ben escrita de versos paral·lels.

I en l'agombol del vespre que alguna veu molt pura
desgrani la tonada que el meu bressol oí,
abans que sense termes i sense afegidura
no negui mes parpelles la nit d'on vaig eixir.

Ja pots pensar com em colpiren aquests versos. I com els he aplicat al vostre cas i com m'ha fet molt més viu el desig d'abraçar-vos.

El dia abans de sortir de Barcelona, per a instal·lar-nos a Bellaterra estigué a veure'ns la Quimeta. Un dia d'aquest estiu, si Déu vol, els tindrem a dinar. La conversa fou llarga, cordialíssima i molt agradable. Parla de vosaltres, de tu, de la Rosa i dels nens, amb vertadera unció. Es a dir que no queda cap rezel que pugui entenebrir l'alegria que experimentem, per a veure satisfet un desig que covem desde el dia mateix que vares deixar-nos.

Una forta abraçada per a tu i la Rosa i molts petons als nens del vostres pares i avis